

РЕШЕНИЕ

№ 2572

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 18.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3084** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за Министерството на вътрешните работи.

С жалба, вх. № 12589/30.03.2023 г. В. Е. Г. е оспорил от ЗАПОВЕД № 513з-4958/14.06.2022 г., издадената от директора на Столична дирекция на Министерство на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „полицай“ в 01 Група на 02 Сектор, Отдел „Специализирани полицейски сили“ в същата дирекция.

В съдебно заседание оспорващият е представляван от двама упълномощени адвокати, които: поддържат жалбата; ангажират писмени и гласни доказателства, както и заключение на съдебна психиатрична и психологическа експертиза; претендират възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък; представена е и писмена защита.

Заповед № 513з-4958/14.06.2022 г. се оспорва с жалбата на основанията, по смисъла на чл. 146, т.т. 3, 4, 5 АПК, като се твърди конкретно и, че: не е извършено дисциплинарно нарушение; правната квалификация на деянието е неправилна; не е изяснена правилно фактичката обстановка; не е доказано дисциплинарното обвинение; наказанието не е индивидуализирано от фактичката страна.

Ответникът, чрез юрисконсулт: оспорва жалбата, като счита заповедта за правилна и законосъобразна; представя писмени доказателства; желае

юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на доказателствата, приобщени по делото без оспорване от страните приема за установени следните факти и обстоятелства.

Жалбоподателят В. Е. Г. е заемал по служебно

правоотношение в СДВР - МВР длъжността „младши инспектор – полицаи“ в 01 Група на 02 Сектор, Отдел „Специализирани полицейски сили“. По повод публикувани на 13, 14, 15 и 16.08.2021 г. в електронни и други медии видеоматериали от 10.07.2020 г., заснети от камери, монтирани на сградата на Министерски съвет, с кадри за осъществено от полицаи, при охраняване на протестни действия насилие над задържани лица министърът на МВР е разпоредил съответните проверки. Със Заповед № 513з-10273/23.11.2021 г. (л. 29 от делото) директорът на СДВР - МВР образувал дисциплинарно производство срещу полицейския служител В. Е. Г., въз основа на изготвено от заместник – директора на същата дирекция Предложение № 513р-99291/18.11.2021 г. (л. 155). Определен е и състав на дисциплинарната комисия. Проверени са данни за това, че: спрямо спрямо трима от „отведените и скрити от тълпата под колоните на МС“ задържани лица Е. М., Ц. Ц., А. П., Ж. Г., Т. Л., Ю. Н., К. Г. и Г. С. полицейски служители са използвали физическа сила и помощни средства. Дисциплинарната комисия провела разследване, за резултатите от което е изготвила Обобщена справка от 15.04.2022 г. (л. 48) и Становище, рег. № 3383р-14777/21.04.2022 г. (л. 36), с предложение до директора на СДВР да наложи на полицаи В. Е. Г. дисциплинарно наказание „уволнение“.

Фактичката обстановка, установена по време на дисциплинарното производство и възприета от дисциплинарнонаказващия орган е изследвана и проверена с извършване на следните процесуални действия.

От Заповед № 464з- 480/15.07.2020 г. на началника на Отдел „Специализирани полицейски сили“-СДВР за полагане на извънреден труд извън установеното работно време се установява, че за времето от 19 ч. на 10.07.2020 г., до 02 ч. на 11.07.2020 г. В. Е. Г. е участвал в охраната на процесните протестни действия пред сградата на Министерски съвет. Данните се потвърждават и от съставен по – рано Протокол № 8121 р-16869/29.09.202 г. (л. 172), изготвен от комисия, извършила предварителна проверка, разпоредена със Заповед № 8121з-1052/16.08.2021 г. на министъра на МВР. Изготвена е от експерти в Отдел „Експертно-криминалистическа дейност“ – СДВР Експертна справка № 26- Ф/2020, от 17.07.2020 г. (л. 97) с обект на изследване оптичен носител (D.), съдържащ в два файла записи от камери за видеонаблюдение, разположени в района на сградата на Министерски съвет. Заключение на експертите е, че: се наблюдават действия на полицаи, задържащи седем граждански лица (шестима мъже и една жена), като спрямо трима от тях (от мъжки пол) видимо е използвана физическа сила и помощни средства (палки); част от служителите нанасят удари на повече от едно от лицата; част от заснетите изображения на лица са с потенциал за лицево-идентификационно изследване. Подробно е описано следното: „спрямо „Лице 1“ - от мъжки пол, с тъмна коса, светла горна дреха (в процеса на задържане е била разкъсана и свалена), син панталон, светли обувки, шестима служители - един инспектор и петима младши инспектори, от които единият е от женски пол, употребяват физическа сила (удари с ръце и крака) и помощни средства (палка), спрямо задържаното лице, като отделните служители нанасят различен брой удари (някои еднократно, други многократно); след посочените действия на лицето са

поставени помощни средства – белезници; лицето бива оставено да лежи по корем; спрямо „Лице 2“ - от мъжки пол, с тъмна коса и раница, черна тениска, черен, къс панталон и черни обувки, действията на полицейските служители са идентични с тези спрямо „Лице 1“; спрямо „Лице 3“ - от мъжки пол с тъмна коса, черна тениска, черен, къс панталон и бели обувки действията на полицейските служители са идентични с тези, спрямо „Лице 1“ и „Лице 2“; след поставянето на белезници на задържаните лица полицейските служители започват да ги разместват, като разместването се състои в хващане, влачене и поставяне (чрез хвърляне) на част от лицата, едно върху друго“. С последваща Експертна справка № 21/И.-210, от 17.09.2021 г. (л. 83) са изследвани видеозаписи, обективирани на четири броя Д.. Заключение е, че: има изображения на униформени лица, влизачи в съприкосновение с цивилни граждани, при което е употребена физическа сила (сваляне и притискане към земята, извличане/тласкане и в двата случая удар с крак; в повечето от кадрите униформените са на значително разстояние от заснемащите устройства, изображението е със силен „шум“, тъй като е заснето в тъмната част на денонощието, дефокусирано и компресирано е, а лицата застават едно пред друго, поради което действията им не може да бъдат разграничени; установен и онагледен е случай, при който униформено лице нанася удари с юмрук върху цивилно лице, в полицейски микробус, като кадрите са годни за идентификационно изследване и разпознаване. Дисциплинарната комисия прегледала видеозаписи за времето от 22, 30 ч. до 23,30 ч. на 10.07.2020 г., направени от камера „03“, монтирана под колоните на сградата на Министерски съвет, за което е изготвен Протокол № 3383р-5281/14.02.2022 г. (л. 109 от делото). Видно от протокола, единият от полицейските служители, който нанася побой над протестиращо лице е младши инспектор В. Е. Г.. В протокола е отразено, че: на първия стоп-кадр в 22, 45.23 часа се вижда, как полицай В. Г. се с хванал с дясната ръка за полицейски служител със синя униформа, а с лявата за старши полицай В. Д. и нанася удар с десен крак на задържано лице, лежащо на земята между служителите; на втори стоп – кадр в 22, 45.25 часа се вижда как полицай В. Г. се с хванал с дясната ръка за старши полицай С. И. и нанася втори удар с крак на задържано лице, лежащо на земята между служителите; на третия стоп-кадр в 22, 45.30 часа се вижда, как полицай В. Г., застанал между ст. полицай М. И. и ст. полицай В. Д. нанася удар с крак на лежащо на земята задържано лице; на четвъртия стоп – кадр в 22, 45.38 часа се вижда как полицай В. Г. нанася четвърти удар с крак на лежащо на земята задържано лице, докато колегите му се оттеглят, а ст. полицай В. Д. ги избутва по посока към кордона; на петия стоп – кадр в 22, 45, 43 часа се вижда как полицай В. Г. пръска задържаното лице, което е на земята, с „нещо уподобяващо лютив спрей“; на шестия стоп – кадр в 22, 45, 43 часа се вижда как полицай В. Г. се отдалечава от задържаното лице, което е на земята и се държи с две ръце за очите.

Самоличността на младши инспектор В. Г. се потвърждава и от предходен Протокол № 4575р-2728/24.09.2021 г. (л. 218) за преглед на видеозаписи, с цел установяване на всички полицейски служители, участвали и/или присъствали при задържането на един от цитираните по – горе Е. М., пред сградата на Министерски съвет. Присъствалият на прегледа на видеозаписите – главен инспектор Е. В. Й. – началник на Сектор 02 в Отдел „С.“ – СДВР, към който сектор е бил жалбоподателя В. Г. е посочил и индивидуализирал наблюдаваните на видеозаписите полицейски служители. Описано е и поведението на В. Г., като: „шестият присъединил се служител, с окачена на кръста бутилка от минерална вода, който впоследствие стъпва с коляно върху гърба

на М., докато е зад колоните на Министерски съвет“. В хода на дисциплинарното производство гл. инспектор Е. Й. отново разпознал полицай В. Г. (сведение № 3393р-2291/21.01.2022 г. – л. 69). Едно от задържаните, протестиращи лица - Е. Е. М. дал „сведение“ (л. 70) , че: „в един момент напрежението започнало да ескалира и група протестиращи започнали да хвърлят бутилки (пластмасови и стъклени) по полицейските служители; М. и Л. били задържани от полицейски служители и отведени под колоните на МС, след което им бил нанесен побой (удари с юмруци, с крака), били обиждани и хвърляни един върху друг, от повече от един полицаи; впоследствие били отведени в 03 РУ-СДВР; Е. М. е получил травматични увреждания - повърхностна травма в окосмената част на главата, мозъчно сътресение и травма в областта на гърдите; Т. Л. имал порезна рана на ръката, за което бил транспортиран в УМБАЛСМП „Пирогов“.

Позовавайки се на описаните по – горе факти и обстоятелства ответникът – директор на СДВР се ангажирал с мотивите на оспорената Заповед № 513з-4958/14.06.2022 г. да приеме за доказано, че: „на 10.07.2020 г. в [населено място], пред сградата на Министерски съвет младши инспектор В. Г. неправомерно е употребил физическа сила, като нанесъл четири пъти удари с крак над протестиращи лица и е напръскал задържаното лице, което е на земята, с нещо наподобяващо лютив спрей, като от записите е видно, че когато Г. се отдалечава, задържаното лице, което е на земята, държи и двете си ръце на очите“; на 10.07.2020 г. за времето от 22.45.40 ч. до 22.45.43 ч. в [населено място], пред сградата на Министерски съвет...., по време на протестни действия младши инспектор В. Г., като държавен служител в МВР - полицаи в 01 група на 02 сектор, на Отдел „Специализирани полицейски сили“ неправомерно е използвал физическа сила, спрямо задържани протестиращи лица и с действията си виновно е нарушил разпоредбите на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“. Формулирано е дисциплинарно обвинение в смисъл, че (цитат): „извършеното съставлява нарушение на служебната дисциплина, по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР („неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР), съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР („деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата), за което се налага дисциплинарно наказание „уволнение“. Като конкретно нарушени етични правила са цитирани тези, по смисъла на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР: чл. 15; чл. 19, чл. 20, чл. 21, чл. 31, чл. 33, чл. 69, чл. 83. Изрично е отбелязано, че: „действията на полицаи В. Е. Г. са станали обществено достояние, посредством публикации в различни електронни медии“ (цитирани); случаят е отразен и в централните телевизионни новинарски емисии на „Б.“ и „НОВА“, като видеозаписите от случая са публикувани и в Youtube - канала, с което служителят е уронил престижа на СДВР и институцията МВР; извършеното от служителя се е отразило негативно на авторитета на СДВР пред други служби на МВР и на авторитета на институцията МВР, пред обществото; с поведението си Г. не е дал личен пример да насърчава гражданите да уважават и спазват закона, като по този начин не е допринесъл за изграждането и утвърждаването на положителния образ на МВР пред обществото“. Обсъдени са специално и възраженията на служителя, които са приети за „неоснователни и необосновани“, с мотиви, че: твърдения представляват защитна теза, тъй като не сочи факти, обстоятелства и доказателства, които да ги подкрепят и доказват; за доказване твърденията да е бил напръскал със спрей и ударен със

стъклена бутилка в главата, „вследствие на което е загубил представа за време, място и спомен“, според „дисциплинарно-разследващия орган“ липсва правна регламентация за назначаване на психологично-психиатрична експертиза в хода на проведеното дисциплинарно производство, още повече, че Г. не е предоставил: медицинска документация, снимки, не е посочил свидетели“.

По делото е изслушано и прието (протокол на л. 347) заключение на съдебната психиатрична и психологическа експертиза (л. 339) по въпроси, поставени от защитата на оспорващия. Вещите лица са разсъждавали и върху твърдението на В. Г., подкрепено от показанията на св. М. В. К. (протокол на л. 347), че по време на охрана на протеста е бил напръскан с лютив спрей и ударен с бутилка по главата, в резултат на което „около 3-4 минути бил объркан и дезориентиран, след което отново бил в кондиция и се присъединил към колегите си под колоните“. Според експертното заключение: личностовата структура на освидетелствания е описана в интерпретацията на психологическия въпросник МВТІ (л. 343 от делото); от съобщените сведения от освидетелствания, няма данни за екстремно повлияване върху поведението му; на лице е афектогенна, остороконфликтна и проблемна ситуация, която е силен стресогенен фактор, засягащ емоциите, но не може да наруши волевата му способност да ръководи постъпките си; не може да се говори за състояние на преходно разстройство и на незавършен физиологичен афект.

В съдебното заседание адвокатите Г. В. и Е. Д. оспориха експертното заключение, като „неясно и неточно“, с искане да бъде назначена допълнителна експертиза. Съдът отхвърли това искане с мотиви (арг. чл. 201 ГПК), че представеното експертно заключение и отговорите на зададените в съдебно заседание допълнителни въпроси са обективни, ясни и изчерпателни.

Съдът кредитира изцяло експертното заключение.

С писмената си защита адвокат Г. В. обръща внимание на настоящия съдебен състав, че „с идентичен предмет на делото за същото по време и място дисциплинарно нарушение и за същото по вид и размер наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на полицейския служител П. Б. П. от Отдел „С.“ при СДВР е постановено Решение № 4026/19.06.2023 г., по ад.д. № 10278/2022 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 563/18.01.2024 г. на ВАС, по адм. дело № 8018/2023 г.“. Настоящият съдебен състав си позволява да не се съобрази с това внушение, като не приема наличие на пълна идентичност между двата случая, вкл. досежно фактите, начина на установяването им и доказателствата, които ги подкрепят. В тази връзка Съдът не намира основание да прави сравнителен анализ, защото счита, че разполага с всички възможности (професионални и интелектуални) да изложи самостоятелни мотиви и не е респектиран от цитираните две съдебни решения. Доводите за незаконосъобразност на оспорената заповед ще бъдат обсъдени по – долу в настоящото решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като взе предвид доказателствата и доводите на страните, приема от правна страна следното.

Жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна.

Съдът дължи произнасяне относно това: 1. извършени ли са от В. Е. Г., в качеството му на държавен служител – полицейски деяния, които да съответстват от обективна и от субективна страна на състава на дисциплинарното нарушение, за което е предявено дисциплинарното обвинение, съответно – доказани ли са от страна на ответника обвиненията; 2. проведеното дисциплинарно производство и оспорваната заповед,

съобразени ли са с регламентирания в ЗМВР (чл.чл. 194, 195,196, 203, ал. 1, т. 13, 204, 205, 206, 207, 210) и в Инструкция № 8121з-877/06.07.2021 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи, издадена от министъра. На така дефинираните въпроси Съдът отговаря положително.

Съдът приема за установено и доказано по несъмнен начин, въз основа на доказателствата (вкл. тези по см. чл. 171, ал. 1, изр. първо АПК), че по отношение на жалбоподателя, за цитираното по – горе дисциплинарно обвинение са събрани и проверени достатъчно данни и доказателства, които обосновават категоричен извод да е извършил вмененото му дисциплинарно нарушение.

Защита на жалбоподателя не оспорва, а това се установява и от всички доказателства, че на посочената дата 10.07.2020 г. В. Е. Г., в качеството си на полицаи от състава на 01 Група, 02 Сектор в Отдел „Специализирани полицейски сили“ – СДВР е осъществявал полицейски функции, свързани с охрана на обществения ред в [населено място], в зоната пред Министерски съвет, по време на масов протест, прераснал в масови безредици. Обстоятелствата, свързани с протеста станаха обществено достояние, посредством репортажи на различни медии и видеоматериали, публикувани на 13, 14, 15 и 16.08.2021 г. в електронни и други медии, включително записи, направени от камери, монтирани под т. нар. „колони“ на сградата на МС. Именно заради обществените реакции по повод кадри за осъществено от полицаи, при охраняване на протестни действия насилие над задържани лица министърът на МВР е разпоредил съответните проверки, а със Заповед № 513з-10273/23.11.2021 г. (л. 29 от делото) директорът на СДВР, на основание чл. 205, ал. 1 ЗМВР е образувал дисциплинарно производство срещу полицейския служител В. Е. Г., въз основа на изготвено от заместник – директора на същата дирекция Предложение № 513р-99291/18.11.2021 г. (л. 155). Неоснователно защитата на оспорващия акцентира върху това, че той не е бил запознат изрично с друга заповед - № 513з-10492/11.07.2020 г. на директора на СДВР. Същата не касае конкретно В. Г., но резултатът от разпоредената с нея проверка – установяване на данни за извършени неправомерни действия от седмина полицаи е повод за издаване на Заповед № 513з-10273/23.11.2021 г. (л. 29 от делото), с която е образувано дисциплинарно производство срещу В. Г.. Незапознаването му със Заповед № 513з-10492/11.07.2020 г. не се отразява на възможността да разбере окончателното дисциплинарно обвинение и да организира защитата си. Същото се отнася и до изготвената по тази заповед Справка № 513р-59787/22.07.2020 г. (л. 189). В становището от 21.04.2022 г. на дисциплинарната комисия е посочено (л. 39 от делото), че: към процесната дисциплинарна преписка са приобщени с Протокол № 513р-106079/06.12.2021 г. материали от извършена проверка, разпоредена със Заповед № 8121з-1052/16.08.2021 г., издадена от министъра (споменатият по – горе в настоящото решение Протокол № 8121р-16869/29.09.202 г. - л. 172); приобщени са и материали, изискани от МВР

(Справка № 8121р-17757/12.10.2021 г., изготвена на основание споменатата министерска заповед № 8121з-1052/16.08.2021 г. С оглед на това Съдът не приема изложеното в писмената защита твърдение за „частично приобщаване“ на относими за случая материали и отново заявява убеждението си, че дисциплинарното разследване е извършено обективно, пълно и всестранно.

В Протокол № 3383р-5281/14.02.2022 г. (л. 109 от делото) са описани констатациите на дисциплинарната комисия, при прегледа на видеозаписи, за времето от 22, 30 ч. до 23,30 ч. на 10.07.2020 г., направени от камера „03“, монтирана под колоните на сградата на Министерски съвет. Описани са действията, конкретно на един от полицейските служители, който нанася побой над протестиращо лице и който е идентифициран като полицай В. Е. Г., а именно: хванат с дясната си ръка за полицейски служител със синя униформа, а с лявата за полицай В. Д. нанася удар с десен крак на задържано лице, лежащо на земята между служителите; хванат с дясната ръка за полицай С. И. нанася втори удар с крак на задържано лице, лежащо на земята между служителите; застанал между полицай М. И. и полицай В. Д. нанася удар с крак на лежащо на земята задържано лице; нанася четвърти удар с крак на лежащо на земята задържано лице, докато колегите му се оттеглят, а полицай В. Д. ги избутва по посока към кордона; пръска задържаното лице, което е на земята, с „нещо уподобяващо лютив спрей“; се отдалечава от задържаното лице, което е на земята и се държи с две ръце за очите. Протоколът е подписан от членовете на дисциплинарната комисия, без да са отразени резерви и забележки, а цитираните описания на поведението на жалбоподателя - полицай В. Г. са категорични, т.е. – не оставят съмнение, относно авторството на деянията.

Главен инспектор Е. Й., който е началник на Сектор 02 в Отдел „С.“, към който сектор се числял и жалбоподателят В. Г. също го разпознал (сведение на л. 69), потвърждавайки констатациите, отразени в Протокол № 3383р-5281/14.02.2022 г. (л. 109 от делото), заявявайки, че: „на 21.01.2022 г., след като е прегледал предоставените му видеозаписи от камерите, намиращи се под колоните на Министерски съвет оприличава В. Г., който при довеждането на второто задържано лице под колоните на Министерски съвет се хваща за В. Д. и служител със синя униформа, който не може да разпознае, след което Г. нанася два удара с крак на задържаното лице, което е на земята, а малко по-късно нанася още един удар с крак, след което тръгвайки си от мястото го напръсква в лицето с нещо, което държи в ръка, но не може да определи какво е“. Едно от задържаните, протестиращи лица - Е. Е. М. дал „сведение“ (л. 70) , че: „в един момент напрежението започнало да ескалира и група протестиращи започнали да хвърлят бутилки (пластмасови и стъклени) по полицейските служители; М. и Л. били задържани от полицейски служители и отведени под колоните на МС, след което им бил нанесен побой (удари с юмруци, с крака), били обиждани и хвърляни един върху друг, от повече от един полицай; впоследствие били отведени в 03 РУ-СДВР; Е. М. е получил травматични увреждания - повърхностна травма в окосмената част на главата, мозъчно сътресение и

травма в областта на гърдите; Т. Л. имал порезна рана на ръката, за което бил транспортиран в УМБАЛСМП „Пирогов“.

Съдът не приема тезата на защитата, че идентифицирането на жалбоподателя е опорочено, понеже служителите, подписали Протокол № 8121 р-16869/29.09.202 г. (л. 172) *„не притежават нито техническите пособия, нито експертните познания, за да може да направят обективна лицева идентификация“*. Прегледът на видеозаписите от служители на СДВР, вкл. началника на отдела, които непосредствено и лично познават полицаи В. Е. Г. не изисква специални експертни познания и ползване на технически пособия.

Защитната теза на жалбоподателя В. Г., която е обсъдена от вещите лица, изготвили съдебната психиатрична и психологическа експертиза е, че самият той е бил напръскан от протестиращ със спрей и ударен с бутилка по главата. За това твърдение не е ангажирал каквито и да е преки и/или косвени доказателства, освен показанията на разпитания свидетел М. В. К. – командир на отделение в Отдел „С.“ - СДВР, посочен от жалбоподателя. Като разказва (л. 347) за развитието на обстановката по време на протеста (ескалация, вербални обиди от протестиращи към полицаи, хвърляне на камъни и стъклени бутилки), на 10.07.2020 г., на който е присъствал в служебно качество) свидетелят твърди, че: той и В. Г. бил напръскани с „някакъв лютив спрей в очите, като в един момент забелязал В. Г. да се държи за главата“. Тези показания Съдът не приема за достатъчни, за да установят и докажат, че жалбоподателят е напръскан в очите със спрей. Свидателят не се ангажира да твърди: на кое място са били напръскани със спрей; по кое приблизително време се е случило това; оказвана ли им е помощ, вкл. медицинска. Свидетелските показания се дискредитират и от факта, че свидетелят е колега на жалбоподателя и е нормално да го защитава.

Вещите лица, изготвили заключението на психиатричната и психологическа експертиза, което бе цитирано по – горе, като анализират личностовата структура на освидетелствания, в интерпретацията на психологическия въпросник МВТІ (л. 343 от делото) сочат, че: от съобщените сведения от освидетелствания не се установяват данни за екстремно повлияване върху поведението му; на лице е афектогенна, остороконфликтна и проблемна ситуация, която е силен стресогенен фактор, засягащ емоциите, но не може да наруши волевата му способност да ръководи постъпките си; не може да се говори за състояние на преходно разстройство и на незавършен физиологичен афект. В., независимо от експертното заключение Съдът не приема тезата на защитата, че описаната обстановка по време на протеста е повлияла на жалбоподателя в такава степен, че едва ли не той не е бил в състояние да ръководи постъпките си и това следва да бъде отчетено като смекчаващо дисциплинарната отговорност обстоятелство, или като оневиняващо го. Разпоредба, идентична с тази на чл. 54, ал. 2 НК (*„Смекчаващите обстоятелства обуславят налагането на по-леко наказание, а отегчаващите - на по-тежко наказание“*) в ЗМВР не съществува. В известна степен

преценката в този смисъл е тази, която дисциплинарнонаказващият орган е задължен да извърши по силата на чл. 206, ал. 2 ЗМВР – „при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата“. Описаните в Протокол № 3383р-5281/14.02.2022 г. (л. 109 от делото) действия на В. Г., видими в общо шест стоп – кадъра (няколко удара с крак, върху лежащо на земята лице и пръскането му със спрей) сочат на целенасочени, в продължение на 20 секунди (според констатациите от видеозаписите) агресивни действия, спрямо намиращо се на земята цивилно лице. Няма обективни данни, тези действия да са повлияни от осъществено непосредствено преди това физическо и/или вербално въздействие върху жалбоподателя.

Относно правната квалификация на деянието и на дисциплинарното нарушение, и възраженията на оспорващия в тази насока.

Разпоредбата на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР дефинира като дисциплинарно нарушение и неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. В чл. 203, ал. 1 с.з. са изброени изчерпателно тежките нарушения на служебната дисциплина, за извършването на които задължително се налага дисциплинарно наказание „уволнение“. Сред тях е и това по т. 13 – „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“. Фактическият състав на нормата изисква от обективна и от субективна страна наличие на извършено деяние (действие или бездействие), което да е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, но и да уронва престижа на службата. Правилата за етично поведение на държавните служители в МВР са регламентирани с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Задължение на дисциплинарнонаказващият орган е да установи и докаже, посредством всички допустими доказателствени средства извършване от полицейски служител на деяние, което да съответства от обективна и от субективна страна на нормата, на чл. 203, ал. 1, т. 13, вр. чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР. Настоящият съдебен състав категорично приема, че в процесния случай ответникът е изпълнил успешно това задължение.

Съдът приема, че пряко относими към разглеждания случай са следните от изброените етични правила: чл. 19 („държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява“); чл. 20 („държавният служител насърча хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си“); чл. 21 („държавният служител се отнася с уважение към всички представители на обществото“); чл. 31 (държавният служител зачита и спазва правата и основните свободи на всички граждани в съответствие с действащото българско законодателство и международните договори, по които Република България е страна“); чл. 33 („държавният служител при

изпълнение на професионалните си задължения зачита правото на живот на всеки човек и неговото достойнство, като не извършва провокира или толерира какъвто и да било акт на изтезание, нечовешко и унизително отношение или поведение”). Включването и на правилата по чл. 69, чл. 83, респ. – невключването на това по чл. 89 не опорочава оспорваната заповед.

Каза се, че дисциплинарно обвинение е за: (цитат): „нарушение на служебната дисциплина, по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР („непазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР), съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР („деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата), за което се налага дисциплинарно наказание „уволнение“, а като конкретно нарушени етични правила са цитирани тези, по смисъла на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР: чл. 15; чл. 19, чл. 20, чл. 21, чл. 31, чл. 33, чл. 69, чл. 83.

Противно на жалбоподателските твърдения Съдът счита, че дисциплинарното обвинение е прецизно формулирано и се доказва безпротиворечиво от вече обсъдените доказателства.

Според диспозитива на Тълкувателно постановление № 3/07.06.2007 г. на Общото събрание на съдиите от ВАС, по т. д. № 4/2007 г., съобразено с това, че нормата на чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отменен) е идентична с процесната норма на чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, дисциплинарно наказание „уволнение“ се налага „за поведение, несъвместимо с морала, което уронва престижа на службата“, т.е. - за „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“. Държавната служба в МВР, предвид специфичния характер на дейността, очертана в ЗМВР определя по – специалния статута на служителите. Непосредствено отношение имат и етичните правила, очертани в Етичния кодекс, които определят общи правила за поведение на държавния служител, насочено към опазване доброто име на институцията, посредством стриктно и безпристрастно изпълнение на професионалните задачи, незлоупотребяване с правомощията. В тази връзка, целта на налагането на дисциплинарно наказание е непосредствено свързана с контрола върху спазването изискванията за законосъобразно и стриктно изпълнение на държавната служба. Подробно и изчерпателно описаното в Заповед № 513з-4958/14.06.2022 г. поведение на В. Г. несъмнено осъществява от обективна и субективна страна фактическия състав на чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, вр. чл.чл. 19, 20, 21, 31, 33 от Етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. Кадрите за насилие от страна на полицаи над протестиращи, включително процесните видеозаписи бяха разпространявани в продължение на повече от година, а в отделни случаи, при определени поводи някои медии продължават да ги показват и през 2024 г.

Не се споделят от Съда и развитите в писмената защита на адвоката – пълномощник доводи за процесуална и материална незаконосъобразност на оспорваната заповед. Заповед № 513з-4958/14.06.2022 г. изцяло съответства на

изискванията за форма и съдържание, регламентирани с чл. 210, ал. 1 ЗМВР, включително е на лице ясно и конкретно описание на вмененото нарушение.

Позоваването (стр. 5 от оспорената заповед, л. 23 от делото) на чл. 86, ал. 5 ЗМВР („Използването на физическа сила и помощни средства се преустановява незабавно след постигане на законната му цел“) не означава, че директорът на СДВР е приел извършено дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 1 с.з. Волята и становището на дисциплинарнонаказващия орган, че се касае за дисциплинарно нарушение, по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР (неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР) са изразени ясно и недвусмислено. Ответникът е обсъдил, анализирал и съпоставил всички доказателства с дадените от жалбоподателя обяснения, посочвайки конкретно (описателно), в какво се изразяват нарушенията на етичните правила, сочещи на дисциплинарно нарушение, по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР. В този ред на мисли, в заповедта са конкретизирани, както времето, така и мястото на извършване нарушенията на служебната дисциплина. Не е нарушено по време на дисциплинарното производство правото на жалбоподателя, гарантирано с разпоредбата на чл. 205, ал. 3 ЗМВР - да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР или от адвокат. Видно е от отразеното в края на заповедта (л. 34 от делото) за образуване на дисциплинарно производство – Заповед № 513з-10273/23.11.2021 г., че при връчването ѝ жалбоподателят е уведомен за възможността по чл. 205, ал. 3 ЗМВР.

Заповедта съдържа изключително подробни мотиви, които позволяват на Съда да осъществи дължимия контрол, съобразно изискванията на чл. 146 АПК. Не са налични съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са затруднили В. Г. да разбере дисциплинарното обвинение и да се защити срещу това обвинение. С всички, предхождащи издаването на процесната заповед актове и документи той е бил запознаван своевременно, за което са на лице в делото неоспорени данни. Дисциплинарнонаказващият орган е приел всички писмени обяснения и възражения на жалбоподателя, така както го задължава нормата на чл. 206, ал. 1 ЗМВР, тъй като ги е възпроизвел и коментирал в заповедта – л. 25 от делото.

Съдът приема още, че дисциплинарното нарушение се смята за открито (арг. чл. 196 ЗМВР) на 27.04.2022 г., от която дата е резолюцията „Да“, поставена от директора на СДВР в горния ляв ъгъл на изготвеното от дисциплинарната комисия Становище, рег. № 3383р-14777/21,04,2022 г. (л. 36 от делото). Дори да бъде прието, че нарушението е открито на 15.04.2022 г. – датата на изготвяне на Обобщена справка, рег. № 3383р-13984 (л. 48), с която жалбоподателят се е запознал на 20.04.2022 г., сроковете по чл. 195, ал. 2 ЗМВР са спазени.

Неколкократно се каза вече в настоящото решение, че Съдът приема за изяснени всички факти и обстоятелства, обуславящи доказаност на дисциплинарното обвинение. Обоснован, и подробно мотивиран е и изводът на

директора на СДВР за налагане на най – тежкото дисциплинарно наказание, като по този начин ответникът е съобразил нормата на чл. 206, ал. 2 ЗМВР и е упражнил правилно предоставената му оперативна самостоятелност. Дисциплинарното производство срещу В. Г. е проведено и приключено след спазване на изискванията, регламентирани подробно в ЗМВР и в Инструкцията. Оспорената заповед е издадена от компетентен дисциплинарнонаказващ орган и представлява законосъобразен административен акт, тъй като е постановена в съответствие с административнопроизводствените правила. Доказването по убедителен и несъмнен начин на предявеното дисциплинарно обвинение определя заповедта, като съобразена с изискванията на материалноправните и на процесуалните норми на закона. Съобразяването с целта на закона (чл. 146, т. 5 АПК), за случая следва да бъде преценявано от гледна точка на характера на държавната служба - в структура на Министерството на вътрешните работи и от гледна точка статута (служебното положение) на жалбоподателя, по време на извършване дисциплинарното нарушение, както и с оглед конкретното му поведение.

Неустановяването от Съда на основания за отмяна (чл. 168, ал. 1, чл. 146 АПК) на заповедта обуславя отхвърлянето на жалбата, като неоснователна.

При този изход на съдебния спор жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 лева, на основание чл. чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съобразено с фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 143, ал. 4 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 12589/30.03.2023 г. от В. Е. Г., против ЗАПОВЕД № 513з-4958/14.06.2022 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, при Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА В. Е. Г. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 лв. (двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

